

Eugeniusz Cnotliwy

Kamień Pomorski. Stanowisko 3

Informator Archeologiczny : badania 3, 262-263

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

sposób przekrój centralnej części wału. Od strony zewnętrznej wału, w celu uchwycenia jego zasięgu założono dodatkowy wykop o wymiarach 7 x 2 m. Uchwyczone zostało zewnętrzne lico kamienne wału. Górna część wału uległa zupełnej nivelacji w trakcie kolejnych faz zabudowy miasta. Od strony wewnętrznej odkryto konstrukcje drewniane, zabezpieczające podnóże wału przed nadmiernym jego rozsuwaniem się w początkowym okresie budowy. Szerokość podstawy wału 16 m, najwyższe zachowane partie wału sięgają do 3 m wysokości. Wykop budowlany nr 15 o wymiarach 18 x 11 m założony został w odległości 12 m od wykopu nr 14 w kierunku zachodnim. Maksymalna głębokość wykopu 4 m. Na ścianie północnej wykopu uchwyczony został przekrój stratygraficzny 11 warstw kulturowych. Dalec wystąpił na głębokości 3,80 m poniżej górnego poziomu wykopu. W warstwie V odsłonięto fragment stępy drewnianej należącej do narożnika chaty o konstrukcji płocienkowej. Warstwa ta nosi intensywne ślady spaleniasty /przepalone bryły gliny, węgla/. Ceramika należąca bezpośrednio pod stępą pozwala datować ją na koniec II wieku. Wykopy pod fundamenty budynków nowożytnych sięgały do głębokości 1,5 - 2,3 m poniżej powierzchni, wcinając się w warstwę z końca XII w. Oprócz stępy drewnianej uzyskano sporą ilość ceramiki z X - XII wieku.

KAMIEŃ POMORSKI
Stanowisko 3

Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska PKZ Oddział w
Szczecinie

Badania prowadził mgr Eugeniusz Cnotliwy.
Finansował WKE Szczecin. Pierwszy sezon

badan. Osada wczesnośredniowieczna
/XI-XII w./, teren kanonii średniowiecz-
nej i nowożytnej /kon.XII w., i poł.XIII
- XVI w./.

Celem badań było odnalezienie szczątków najstarszej kanonii, ustalenie osasu jej powstania w stosunku do budowy Katedry, ustalenia czasu zniszczenia. Badaniami objęto plan położony od wschodniej strony katedry Kamieńskiej.

W czasie badań ustalono, że w miejscu tym znajdowała się osada z końca XI i z XII w. Na stropie warstwy wczesnośredniowiecznej zalegał wyraźnie czytelny poziom związany z budową Katedry /ok.1176 r./ zawierający m.in. płaskie odłupki granitowe i ceramikę z XII i I poł.XIII w. W XIII w. po sbudowaniu katedry nastąpiła niwelacja terenu oraz budowa Kanonii. Uchwycono mur otaczający Kanonię. Na warstwie niwelacyjnej między owym murem, a katedrą położono bruk, do którego użyto małych, starannie dobranych kamieni.

Stwierdzono, że rozbiórka Kanonii nastąpiła najwcześniej w drugiej połowie XVI wieku.

KASZOWO, pow. Milicz

Zakład Archeologii Wielko-
polski i Pomorski IHKM PAN

Badania prowadziła dr Zofia Kurnatowska
przy współudziale dr Urszuli Dymaczewskiej
i mgr B.Danielczyk. Finansował WKZ we Wro-
cławiu. Czwarty sezon badań. Osada przed-